

רחל מדחלת על כל העולם

במדיוה

דרכי חיים

האישה
החכמה
את חוסיין

כאשר שמע אלימלך צלניקר, פקיד המוריעין בבה"הקומה ובעל השיעור השב המסורק בקפידה של בניין הסוכנות בתל-אביב כי צה"ל היכה את חוסיין, הפטיר לעבר כמה חבריו: "אני הכיתי את חוסיין כבר לפני שלושים שנה, עוד כשהוא היה צועק!"

את זה עשה צלניקר, שהוא כיום בן 64, עת שימש נהגם של ראשי היישוב ו-צניני מנדאט בריטיים בכירים. **שתי סטירות**, צלניקר, יליד העיר העיר העתיקה ומן הנוטרים הראשונים במגל-אביב הקטנה, מחויק בהגה מכונית של בין-גוריון, שרת, גולדה ומי שהיה עתיד להיות שר-האוצר הראשון של ישראל, אליעזר קפלן. נכבדים אלה היו גם משאילים את הנהג אלימלך לקצינים בריטיים יידיים, עת נזקקו אלה לנהג שאפשר לסמוך על שתיקתו.

כך הגיע אלימלך לעתים קרובות גם לי ארמונו הדרקומתי של עבדאללה מלך עבר-הירדן במרכז רבת-עמון. מכוניות הפורד והקאדילק השחורות שלו היו אורחות-קבע ברחבת-ההגנייה המלכותית.

באותה רחבה הרבה להסתובב נכדו ה-שובב של עבדאללה, חוסיין בן טאל, ש-גילה כבר אז את אהבתו הרבה למכוניות, העדיף את המישחק בצופר הקאדילק על בריכת השחייה הפרטית בחצר הארמון, בה הורכבו למענו גם נדנדות מיוחדות ושם עמד לרשותו תלת-אופניים חדיש, אדום ומבהיק.

כאחד הימים צפר חוסיין פעם אחת יור-תר מדי בצופרו של אלימלך, וזה ממנו בשתי מסירות-לחי לא כל כך עדינות. ה-ילד הגיב כגבר, צחק והסתלק מן המקום, מבלי להוולונן לפני אנשי הארמון.

נהגים המלכותיים דחוקא נהגו ועזתו של אלימלך ונהגו הארמני של עבדאללה אפילו הזדרו הודיע לו איתן קוויים-**"שסתם עיברתי"** שובבותו של חוסיין לא להסתפק בצפירת צופרו, הוא גם היה נוהג להבהיל את חיילי המישמר על-ידי השמעת תרועת-הפחדה בגבם ולעתים קרובות אפילו העמיד רגל לחיילים הצר-עדים על משמרתם הקבועה לפני הארמון המלכותי.

בעיקר שיגע חוסיין את סבו שהאב אותו מכל. הוא היה אורח קבוע בטרקלין ה-מלכותי הגדול, שרצפתו היתה מכוסה ב-שטיחים יקרים, קירותיו בתבניות בנייה-משפחה, ספות ושרפרפים צבעוניים מיל-או אותה.

באותו טרקלין בילה גם אלימלך כמה פעמים, כשהוא מסב ליד שולחן ה-ארחים הלא-מלכותיים. עבדאללה, שידע כי הוא יהודי, היה מקדם בתזמנויות אלה, את פניו בברכת שלום עברית.

טרמפ אצל זכרונותיו של אלימלך כוללים גם גילוי סודותיו של מיועצי עבדאללה שסיפר לו פעם כי המלך היה שמח לו היו היהודים מקמים קבוצים בערב-הירדן.

רק שרצונו של המלך לא עמד לו עת הסיע אליו אלימלך, ערב הקמת המדינה, את גולדה מאיר ועורא דנין לפניו מכי-רת, שהיתה צריכה למנוע את פלישת העבר-ירדנים לארץ.

פרט אחר בזכרונותיו של אלימלך הוא אחד היהודים היחידים שנתנו לו פעם טרמפ למי שהיה המופתי הגדול של ירושלים, חאג'ן אל-ח'וסייני. זה קרה לו ליד לטרון: "עברתי שם באחד הימים וראיתי מכונית גדולה חונה בצד הדרך. היה לה פנצ'ר. בפנים ישב המופתי. ה-נהג שלו בקש שאקח אותו אליו לירוש-לים. בדרך שוחחנו על כל מיני עניינים וכשהגענו לירושלים שלו בשייר-גראו הוא הזמין אותי להכנס ולטעום משהו."

הווי

● **הקפה המר**. במישגבעם הגלילית ניסה גזבר המשק לערוך תקציב-צנע, גילה כי אחד הפריטים, שתיית-קפה של החברים בשעות-הפנאי, מסתכם ב-1600 לירות ל-שנה; 1200 לירות עבור 23 אלף כפיות-קפה ו-400 לירות עבור 46 אלף כפיות-סוכר.

הפרידה של פריד

עם חיך נדיב ומחשוף שופע, קידמה סימחה פריד את הנושים, כשהיא מתנצלת: "אני נורא מצטערת, אבל בעלי עדיין כצבא". בעלה של סימחה, **יואל פריד**, הוא לא רק בעלה של סימחה, אלא גם בעלה של מסעדת רון, אחת ממסעדות-היוקרה של תל-אביב. אמנם המסעדה ניתקלה לא פעם בקשיים כספיים, אך ידידים טובים של בני הזוג, כמו היהלומן **פריץ חוצ'נר**, עזרו להם וחילצו אותם מצרתם.

גם אנשים אחרים סייעו להם, וכמובן שלא לחצו על סימחה להחזיר את החוב, בפרט שבעלה משרת במילואים לצמת הטובות. הם לא אחת חצו, והמתינו בסבלנות, וכמהים גם צמת הטובות והמלצרים של המסעדה, שבאותו ערב חיכו עד-בוש, אבל גם סימחה לא הוסיעה.

מה התברר? שבאותו בוקר הצטרפה פרידה למילואים של בעלה, ואיפה הוא שוהה במילואים, אם לא במיאמי-ביץ' שבפלורידה שטופת-השמש.

הוא נמלט לשם עוד חודש קודם לכן, ושם יש לו אח מליונה, העוסק בהקמת בני-שילוח של הטילים בכף-קנדי. בארץ השאירו בני-הזוג את המסעדה הריקה, את המלצרים הנדהמים, את כל הנושים שלהם, ואת בתם הצעירה **אורית**, העומדת בפני גיוסה.

כך שבסופו של דבר משפחת פריד בכל-זאת שלחה אחד מנציגיה לשרת בצבא, או למה שמציעים אותם?

סימחה (עם אריק דביא)

במפורש שהוא יתן לי את התפקיד. ועכשיו, אחרי שהגעתי לישראל — הוא פתאום מר-דיע לי שאת התפקיד שלי הוא יתן למישהי אחרת.

"אני לא אעבור לו על זה בשתיקה," סיי-

יש הוכחות

"אני אתבע אותם לדיון" צעקה אליים בז'נרפירד. "יש לי הוכחות בטוחות! אני

אליים

אציג בבית-המשפט מכתב ש**מנחם גולן** שלח אלי מפסטיבל הסרטים בברלין.

"הוא כתב לי במיוחד לאמריקה כדי שאבוא להופיע בסרט שלו טוביה החולב.

"אני באתי מאמריקה רק מפני שהוא כתב

חופשת מולדת

ביום הראשון, בשבע בערב, ירדה מן המסוס שהגיע מניצה, הגברת וייסמן, ה-ידועה יותר בשמה הקודם **אילנה רוביני** נא. בשמלה בהחלט-לא-מיני, ובשיער ב-לונדי מסולסל שאר-תו היא חדלה ליישר — היא נראתה בעשר-שנים צעירה מגילה.

בפאריס היא השי-אירה את שלושת הילדים שלה. את שני בני-בעלה מנשו-איו הקודמים — אצל האמא שלהם ה-אמיתית, ואת בתה הפרטית שלה, **מאיה וייסמן** —

רובינא

בידי המספלה. בעלה גוגו, שבילה איתה את החופשה בניצה, חזר לפאריס. ואילנה באה אלינו.

בשדה התעופה חיכתה לה הסבתא של מאיה, **חנה רובינא** — שלא ראתה אף פעם את הנכדה שלה. היא לא הייתה וגם אילנה כשילדה את בתה הראשונה, וגם לא ביקרה שם לאחר מכן. וכנראה היא מתפקדת בתמונתו של נכדתה היחידה.

זריק בדירה אחת

המלחמה חיברה הרבה זוגות: היא הפגישה אותם וחיתנה אותם, וגם קישר-רה מחדש כל מיני זוגות שכבר עמדו להיפרד.

לכן התאכזבו מרה ידידיהם של ה-כדורגלן **שייע גלזר** ואשתו **פנינה**, אשר קיוו שהעדרותו של שייע בזמן המלחמה, כשנהג באוטובוסים שהסיעו את הצנחנים, אולי תועיל ותקרב את בני הזוג. אבל לא:

למרות שהם גרים מזה חצי שנה בדירתם החדשה והיפה, שברחו יהודה-המכבי בתל-אביב, אותה רכשו לאחר-רונה — הרי הם חיים שם בנפרד לגמרי כמו שני נזכרים.

ולמרות שיש להם שני ילדים — עומדים בני הזוג המהולל להתגרש.

חשובה. באמריקה עוד לא. אבל גם בארץ, היא רואה, השתנה הרבה מאד מאז עזבה אותה. כי בינתיים, כל החברים שלי פה גידלו שיער-שיבה וכרס, וכל החברות שלי — גידלו ישיבנים."

של מי הילדות?

כשרחל השחרחרת, כהת-השיער, מובילה לטייל בגינה את שתי הילדות הקטנות, עם העיניים הכחולות והענקיות והשמלות ה-מעומלנות שלהן, מתפעלות כל המטפלות, ושואלות אותה: "אצל מי את עובדת? של מי הילדות היפות האלה?"

זה נורא לא נעים אותה **רובינא**, שכולם עוד זוכרים אותה כרוחל-המזון-כירה-של-הקאמרי.

כי רוחל, ספרנית ודור שלישי בארץ, התחנתה לפני חמש שנים עם **ג'ון רוביני** ז'ון האמריקאי, ושתי בנותיה אותן היא הביאה ארצה לביקור — דומות לבעלה ולא לה. אז בגלל זה המטפלות צריכות **לחשוב** אותה למטפלת?

"ובכלל, אני אמריקאית לכל דבר," היא מסבירה בגאווה. "ואת הישראלים שם אני לא סובלת. הם אוכלים לשובע והימים טוב על חשבון אמריקה — ואחר-כך הם משמרי-ציפ. אם לא מוצא-חן בעיניהם — שייסעו הביתה."

על עצמה, לעומת זאת היא מצהירה, בנוסח **מלינדה מרקורי**: "למרות הכל, ולמרות הדרכון האמריקאי שלי — אני גול-רתו ישראלית ואמות ישראלית!"

בפרט ש,מה שטוב בארץ — שכאן אני

רוחלה (עם אייבי נתן)